

σθῆσαν διαρκῶς καὶ ἀπαρβιάτως κατὰ τοὺς ὅρους τῶν νόμων τῶν περὶ ἐνώσεως ἀπὸ ἐνὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Σκωτίας καὶ ἀπὸ ἑτέρου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, καὶ ὅτι τὸ δικαίωμα καὶ ὁ τίτλος ἀρχιεπισκόπων τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν αὐτῶν ἢ ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων τῶν διαφόρων διοικήσεων εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰρλανδίαν ἐκαυνοῦσθαι καὶ ὠρίσθαι διὰ τοῦ νόμου, διετάχθη ὅτι, ἐὰν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ εἰρημένου νόμου πρόσωπον ἄλλο παρὰ τὸ ἀμόδιον κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον ἀναλάβῃ ἢ μεταχειρισθῇ τὸ ὄνομα ἢ τὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου ὁποιασδήποτε ἐπαρχίας, ἐπισκόπου ὁποιασδήποτε ἐπισκοπικῆς διοικήσεως ἢ πρεσβυτέρου ὁποιασδήποτε τμήματος τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, τοῦτο ὀφείλει νὰ πληρῶν δι' αὐτὸ τὸ πλημμέλημα 100 λίτρας.

• Ἐπειδὴ δύναται μὲν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ζητήματος, ἀν ἡ εἰρημένη διάταξις ἐφαρμόζηται εἰς τὴν χρῆσιν τίτλου ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐπισκόπου ὑποθητικῆς ἐπαρχίας ἢ διοικήσεως, ἢ ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐπισκόπου πόλεως, τόπου ἢ χώρας, ἢ πρεσβυτέρου ὑποθητικῆς περιοχῆς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ μὴ οὖτος ἔδρας, ἐπαρχίας διοικήσεως ἀρχιεπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ἀναγνωριζομένου ὑπὸ τοῦ νόμου· ἀλλ' ἡ ἀπόπειρα τῆς προφάσει ἀδείας τοῦ θρόνου τῆς Ῥώμης ἢ ἄλλου συστάσεως τῶν εἰρημένων ὀρθῶν, ἐπαρχιῶν, διοικήσεων καὶ πρεσβυτέρων εἶναι παράνομος καὶ ἄκυρος·

• Καὶ ἐπειδὴ συμφέρεи ν' ἀπαγορευθῇ ἡ χρῆσις τοιούτων τίτλων πανταχοῦ τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου.

• Κηρύσσεται καὶ διατάσσεται παρὰ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας, γνώμη συναίνεσι καὶ ἀδείᾳ τῶν πνευματικῶν καὶ κοσμικῶν λόρδων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν κοινοτήτων ἐν Κοινοβουλίᾳ ὅτι τὰ ἀποστολικά θεσπίσματα, ψηφίσματα ἢ γράμματα καὶ πᾶσα δι' αὐτῶν διδομένη δικαιοδοσία, ἐξουσία, ὑπεροχὴ ἢ ἀξία, θεωροῦνται καὶ θέλουσι θεωρεῖσθαι παράνομα καὶ ἄκυρα.

• Διατάσσεται ὅτι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου, πᾶν πρόσωπον ἄλλο παρὰ τὰ διὰ δύναμις τοῦ νόμου διορισμένα εἰς ἀρχιεπισκοπὴν, ἐπισκοπὴν ἢ πρεσβυτέριον τῆς ἠνωμένης ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, τὸ ὅποσον ἤθελεν ἀναλάβῃ τ' ὄνομα ἢ τὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου πόλεως, τόπου, χώρας ἢ ἐπαρχίας ὁποιασδήποτε τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον, εἴτε εἶναι αἱ εἰρημένα πόλεις, περιοχὴ καὶ ἔδρας ἀρχιεπισκόπου τινος, εἴτε συνορεύουσι πρὸς τὴν διοίκησιν ἐπισκόπου, ἢ πρὸς τὴν ἔδραν πρεσβυτέρου τινος τῆς ῤηθείσης ἠνωμένης ἐκκλησίας, εἴτε μὴ, θέλει ὑποβάλλεσθαι δι' ἕκαστον τῶν πλημμελημάτων τούτων εἰς πρόστιμον 100 λιτρῶν, τὸ ὅποσον θέλει εἰσπράττεσθαι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

• Ὁ παρὸν νόμος δὲν ἐφαρμόζεται, ἐὰν ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σκωτίᾳ ἐπισκοπικῆς διαμαρτυρομένης ἐκκλησίας ἐκτελῶν ἐπισκοπικὰ καθήκοντα εἰς ἐπαρχίαν ἢ περιοχὴν τινὰ τῆς Σκωτίας ἀναλάβῃ τὰ ὀνόματα ἢ τοὺς τίτλους τῶν εἰρημένων ἐπαρχιῶν ἢ περιοχῶν· ἀλλ' ὅμως ὁ παρὸν νόμος δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς εἰρημένους ἐπισκόπους ν' ἀναλαμβάνωσιν ὄνομα ἢ τίτλον μὴ ἐπιτρεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου. • (ἐκ τῆς Ἀμαρθείας)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Πετ' ὁ γεννήσας μ' ὑψηλὰ καὶ πτέρυγας δὲν ἔχει,
Περιηγείται τ' ἀπειρον καὶ εἰς τὰ ὕψη τρέγει.
Σήμερον εἶναι πρὸς βορρῶν καὶ ἄβρον εἰς νότον,
Καὶ ἄλλοτ' ἐμφανίζεται μὲ σύριγγον καὶ κρέτον.
Ποικίλα εἰς τὴν σφαίραν σὰς κ' ἐγὼ σκορπίζω δῶρα,
Κι αὐτῆς μου τῆς ἀφιέως γνωστὴ εἶναι ἡ ὥρα.
Ἐρώτησον ἂν δύνασαι χωρὶς ἐμὲ ἐπίσης,
Καὶ διαρ' μ' ἔγης συνεχῶς ἂν δύνασαι τὰ ζήσης.
Ἀπλοῦστατον καὶ εὐκολοτ' ἀναμφιβόλωσ' εἶμαι,
Κ' ἐντὸς αὐτῆς τῆς σφαίρας σου ἀκαταπαύστως κείμαι.
(ἡ λύσις προσεχῶς.) Ν. Κατρέβας.

Η

ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΟΥ

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

[Συνέχεια εἰς φyll. 16.]

ΙΖ'. Ὁ ἐπίβουλος υἱὸς—ὁ αὐθιγὸς ἐραστής ἐτελείωσε τὰς δεήσεις του· ἠρίθμησεν ἤδη μὲ τὰ κομπολόγια θλα αὐτοῦ τὰ ἀμαρτήματα. Αἱ ὠραὶ του ἔφθασαν εἰς τὴν τελευταίαν τῶν ἀκμῆν. — Τὸν ἐξέδυσαν δὲ πρῶτον τὴν χλαμύδα, καὶ πρέπει ἤδη νὰ κάψωσι καὶ τοὺς καστανεῖδεις τῆς κεφαλῆς του πλοκάμους. Γέγονεν. — Ὅλοι ἐκόπησαν ἀκριβῶς. — Ὁ πέπλος τὸν ὁποῖον ἐφόρει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης—δῶρον τὸ ὁποῖον ἡ Παρισίνη τὸν εἶχε χαρίσει—δὲν πρέπει νὰ τὸν στολίξῃ καὶ εἰς τὸν τάφον. Καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ ἐκβληθῇ—καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του νὰ δεθῶσιν. Ἄλλ' ὄχι! — Τὸ ὑψηλόφρον ὄμμα του δὲν ὑποφέρει τὴν τελευταίαν ταύτην ἐξουδένωσιν. Ὅλα τὰ κίσθηματά αὐτοῦ, ἅτινα μέχρι τούδε εἰς βαθεῖαν ἐφάνηντο ὑποκύψαντα καταφρόνησιν, ἀνανεώθησαν ἤδη ἐν μέτρει ὅτε τοῦ δημίῳ αἱ χεῖρες ἠτοιμάσθησαν νὰ δέσωσι τοὺς ὀφθαλμούς του—οἵτινες καὶ δὲν ὑπέμειναν τοιαύτην τύφλωσιν ὡς μὴ τολμῶντες δῖθην νὰ ἴδωσι τὸν θάνατον! « Ὄχι! Τὸ καταδικασθὲν αἰμά μου καὶ ἡ ζωὴ μου εἶναι ἰδικάσας πλέον. — Αὐτοὶ αἱ χεῖρες εἶναι ἀλυσοδεμέναι—ἀλλ' ἂς ἀποθάνω τοῦλάχιστον μὲ ἐλευθερον τὸ ὄμμα—Κτύπα!» Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ τελευταῖοι τοῦ Οὐγῶνος λόγοι. « Κτύπα.»—Καὶ ἔπεσεν ὁ πέλεκυς—καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐκυλίσθη κατὰ γῆς—το δὲ καθημαγμένον σῶμά του, παφλάζον, ἔπεσε μετὰ φόρου εἰς τὴν κόνιν· κρουνοὶ δ' αἵματος ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν φλεβῶν. Τὰ δ' ὄμματα καὶ τὰ χεῖλη ὑπέκυψαν κατ' ἀργὰς εἰς βίαιον σπασμὸν—καὶ ἔπειτα διὰ παντὸς ἐστύλωθησαν. Ἀπέθανεν, ὡς ὄφειλε ν' ἀποθάνῃ ὁ πράξας τοιοῦτον ἐγκλημα, ἄνευ πομπῆς καὶ ἄνευ παρατάξεως· ταπεινῶς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐδεήθη, ὡς μὴ ἀπορρίπτων τοῦ ἱερέως τὴν ἀρωγὴν καὶ τὸ ἐξ ὕψους ζητῶν ἔλεος. Ὅτε δὲ ἦτο γονυπετῆς ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, ἡ καρδιά του εἶχεν ἀπο-

θάλει πᾶν ἐπίγειον αἰτήμα. Ὁ παρωργισμένος πατήρ του—ἡ ἀγαπητή του ἐρωμένη—τί ἦσαν εἰς τοιαύτην ὥραν; Οὐδεὶς δ' ἔτι ἔλεγχος, οὔτε ἀπελπισία—οὔτε στοχασμός δι' ἄλλο τι εἰμὴ διὰ τὸν οὐρανὸν—οὔτε ἄλλαι παρὰ τῆς προσευχῆς αἱ λέξεις, ἐξαιρουμένων τῶν ὀλίγων ἐκεῖνων αἰτινες ἐξῆλθον ἐκ τοῦ στόματος του, ὅτε ἐξεγυμνώθη ὁ τράχηλός του διὰ νὰ λάβῃ τὸ κτύπημα τοῦ δημίου, καὶ ἐζήτησε νὰ ἀποθάνῃ μὲ ὄμματα λευκωμένα τὸν μόνον χαιρετισμὸν τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τοὺς περὶ αὐτόν.

ΙΗ'. Ἀκίνητα—καθὼς τὰ χεῖλη τὰ κλείοντα εἰς τὸν θάνατον, ὄλων τῶν θεατῶν τὰ στήθη ἐκράτουν τὴν ἀναπνοήν των· ἀλλ' αἶρνης ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον ψυχρὸν καὶ ἠλεκτρικὸν διεδ.θ. δόνημα, ὅτε ὁ θανατηφόρος πέλεκυς ἐπληξεν ἐκεῖνον τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ καὶ ὁ ἔρωσ τοιοῦτον ἔλαβον τέλος. Ἐνδόμυχος δὲ στεναγμός· ἀπεικνίγη ἐντὸς τῆς καρδίας των μετὰ παραδόξου τινὸς· ἤχου. Παρεκτός δὲ τοῦ κράτους τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ πέλεκυς τοῦ δημίου, ἄλλος, θόρυβος δὲν ἠκούσθη εἰ μὴ κραυγὴ τις μόνον.—Τί, εἶναι αὐτὴ ἡ ἡξέτα, ἡ ἀγρία φωνὴ ἡ ὅποια τοσοῦτον παραδόξως πλήσσει τὸν ἀέρα; Φωνὴ ἥτις—ὁμοίᾳ μὲ ἐκείνην τῆ, ὁποῖαν ἐκβάλλει ἡ μήτηρ ὅταν ἐξαίφνης ἀπὸ τὸ βέλος τοῦ θανάτου ἀφαρπασθῇ το τρυφερὸν τέκνον της ἀπὸ τὰς ἀγκάλας της.—ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς κραυγὴ ψυχῆς καταδικαζομένης εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἄζωνος ἡ φρικαλέα αὐτῆ φωνὴ ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκεῖ στρέφει πᾶν βλέμμα. Ἀλλὰ καὶ ἡ φωνὴ καὶ ὁ στεναγμὸς ἐχάθησαν! Ἦτο κραυγὴ ἀπλησιμένης γυναικὸς, παραφρωτέρα τῆς ὁποίας ποτὲ δὲν ἠκούσθη. Κκι ὅσοι τὴν ἤκουσαν, νύχθησαν, οἰκτω κινούμενοι, νὰ ἦτον ἡ τελευταία της.

ΙΘ'. Ὁ Οὔγων ἔπεσε, καὶ ἐκ τῆς ὥρας ἐκείνης οὔτε εἰς τοὺς θαλάμους, οὔτε εἰς τὸν κῆπον, ἤκουσαν ἢ εἶδον τὴν Παρισίνην. Τὸ ὄνομάτης—ὡς νὰ μὴν ὑπῆρξε ποτὲ—ἐξωρίσθη ἀπὸ πᾶν χεῖλος καὶ οὐδ' ὡς αἱ μιαιώτεροι καὶ ἀπαισιώτεροι λέξεις, καὶ τὸ στόμα τοῦ Ἄζωνος δὲν ἠκούσθη ποτὲ νὰ ἀναφέρῃ οὔτε τὴν σύζυγον οὔτε τὸν υἱὸν του. Οὔτε τάφος δὲ—οὔτε μνημεῖον ἀνηγέρθη δι' αὐτοὺς καὶ τὰ λείψανά των παρεχώθησαν εἰς τὸ χῶμα, ἄνευ ἱεροπραξίας—τοῦ νέου τοῦλάχιστον ὁ ὁποῖος ἀπέθανε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἡ δὲ τύχη τῆς Παρισίνης κείται κεκαλυμμένη ὑπὸ τὸ βαθύ σκοτός, ὡς ἡ ἐντὸς τοῦ μνήματος κόνις. Ὑπῆγεν ἄραγε εἰς μοναστήριον καὶ ἐκεῖ διὰ μακρῶν σκληραγωγιῶν, ἀκαταπαύστως θρηνοῦσα, καὶ πάσχουσα ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ συνειδότος, ἠξιώθη τὸν οὐρανὸν; Ἐγένε θῦμα τοῦ κωνείου ἢ τοῦ ξίφους διὰ τὸν μιαιρὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ δείξῃ; Ἡ τέλος πάντων κατὰ τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην στιγμὴν κινήσασα εἰς οἶκτον τὸν δῆμιον, ἐθνατώθη μὲ ἦττον μακρὰ βρασανιστήρια, ὡς ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εἶδεν ἐπὶ τῆς λαίμηπτόμου μετὰ τασαύτης ἀγωνίας ψυχῆς, οὐδεὶς τὸ ἐγνωρίσεν—οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ τὸ γνωρίσῃ. Ἀλλ' ὁποῖον δῆποτε καὶ ἂν ὑπῆρξε τὸ ἐπὶ γῆς τέλος της, ἡ ζωὴ της ἤρχισε καὶ ἐτελείωσεν ἐν ἀθλιότητι!

Κ. Καὶ ὁ Ἄζων ἔλαβεν ἄλλην σύζυγον καὶ περίξ αὐτοῦ ἴδεν υἱὸς ἀρίστους· ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἦτο τοσοῦτον ἀξίος ἀγάπης καὶ τοσοῦτον γενναῖος, ὡς

ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐκάλυψε τὸ μαῦρον χῶμα τοῦ τάφου, — ἡ καὶ ἂν ἦσαν, δὲν ἐφαινότο τοιοῦτοι εἰς τὸ ψυχρὸν ὄμμα τοῦ πατρός των, ὁ ὁποῖος πάντοτε με ἀδιαφορίαν ἢ μὲ πριγμένους στεναγμοῦ, ἔβλεπε τὴν αὐξήσιν των, ἀλλὰ ποτὲ δάκρυον δὲν ἔβρεξε τὴν παρεῖάν του, οὔτε μιδίαμα ἐξεβδουτίδωτε τὸ μέτωπόν του. Ἐπὶ τοῦ ὄραϊον δὲ μάλιστα καὶ πλατέος τούτον μετώπου του ἔμειναν ἐντετυπωμένοι αἱ βαθεῖαι ρυτίδες τοῦ διαλογισμοῦ—οἱ αὐλακες ἐκεῖνοι τοὺς ὁποῖους τὸ καταστρεπτικὸν ἄρμα τῆς θλίψεως ἀκαταπαύστως ἐγγράσσει ἐπ' αὐτοῦ, — αἱ οὐκαὶ τοῦ τετραυματισμένου νοὸς τῆς ὁποίας ὁ πόλεμος τῆς ψυχῆς ἀφίνει ὀπισθέν του. Οὔτε χαρὰν δὲ, οὔτε λυτπν ἠσθάνετο πλέον, καὶ ἄλλο δὲν τὸν ἔμεινεν ἐπὶ γῆς εἰμὴ αὔπνοι νύκτες καὶ ἡμέραι ὀδυνηραὶ, ψυχὴ νεκρὰ καὶ ἀναίσθητος ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ εἰς τὸν ἔπαινον, καρδιά ἥτις ἔρευγε καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτόν της—καὶ ἥτις ὅμως μῆτε νὰ παραιτήσῃ ἤθελε μῆτε νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθὼν καὶ ὅτε μάλιστα ἐξωτερικῶς ἐφαινότο ὀλίγον μαλακώτερος, ἔσθθεν εἰ διαλογισμοὶ του, ἔσθθεν αἱ αἰσθήσεις του ἦσαν ζωηρότεροι. Ὁ παχύτατος χρυστάλλος παγώνει μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ, τὸ ὕδωρ ὅμως κινεῖται κάτωθεν, καὶ ῥεῖ ἀδιαλείπτως· καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἄζωνος κατὰ μὲν τὴν ἐπιφάνειαν ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ τοῦ πάγου, ἐσωτερικῶς ὅμως ἡ φύσις ἔχει ἐντὸς ἡμῶν ἐμπεφυτευμένους διαλογισμοῦ, οὔτινες τοσοῦτον βαθέως εἶναι ἐρριζωμένοι, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξαλειφῶσιν, ὅταν ἡμεῖς πνίγωμεν καὶ ἀποξηραίνωμεν τὰ δάκρυά μας. Τὸ ἐναντίον μάλιστα ὅταν, καθ' ἣν στιγμὴν διεγείρωνται ταῦτα διὰ νὰ ἐξέλθωσιν, ἡμεῖς τὰ ἐμποδιζώμεν, δὲν ἀποξηραίνονται τὰ ἀκλαυστα ταῦτα δάκρυα, ἀλλ' ἐπανέρχονται εἰς τὴν πηγὴν των, καὶ ἐκεῖ διαμένουσι· χωρὶς νὰ φαίνωνται, καθαριότερα, διαρκέστερα, καὶ ἔτι μᾶλλον προσφιλεῖ, καθ' ὅσον καὶ ὀλιγώτερον ἐπιδείκνυνται.

Διατηρῶν δ' εἰσέτι ὁ Ἄζων τρυφερὰ κισθήματα δι' ἐκεῖνους τῶν ὁποίων ἀφήρεσε τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ μὴ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπροξένει τὴν καταδίκην του, οὔτε τὴν ἐλαχιστὴν κᾶν διασώζων ἐλπίδα τοῦ νὰ τοὺς συναντήσῃ καὶ αὐθις, ὅπου αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων θέλουσιν ἀπολαύσει τὴν αἰώνιαν χαρὰν, πεποιθώς τε καθ' ὅλα καὶ ὅτι ἔκαμε δικαίαν ἀπόφασιν, καὶ ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι προέβλεψαν τὴν πλινὴν των, καὶ ὅμως διῆγε τὸ γῆρας ἐν ἀθλιότητι! Τὰ σεσηπὸτα κλωνία τοῦ δένδρου ἂν κόπτονται προσεκτικῶς, τὸ δένδρον λαμβάνει δύναμιν, καὶ οἱ λοιποὶ του κλώνες αὐξάνουσι καὶ διατηροῦσι πλειοτέραν χλωρότητα, ἀλλ' ἂν κεραινὸς λυσσασθῶς καταστρέψῃ τὰ νεύφωτα κλωνία, ὅλος ὁ κορμὸς μαραινεται καὶ ποτὲ φύλλον δὲν ἐκβάλλει.

ΤΕΛΟΣ.